

کنسرت بزرگ "روز نواز نی" در جشنواره نوروزی تیرگان

سلام تورنتو

جشنواره نوروزی تیرگان از 9 تا 11 مارچ در Toronto Centre for The Arts در نورت یورک برگزار می شود. این جشنواره سه روزه با یک مهمانی نوروزی در 9 مارچ آغاز می شود که در بخشی از آن گروه هنری گلرخ امینیان و امیر رهبر هنرنمایی می کنند.

آنها موسسین شرکت «نوا فرهنگ 360» می باشند که هدفشان نه فقط اجرا و معرفی موسیقی و هنرهای ایرانی بلکه ایجاد پل فرهنگی - فرهنگی با جامعه بزرگتر و کامیونیتی های دیگر است. آنها تاکنون برنامه های موزیکال و هنری متعددی را در تورنتو به روی صحنه برده اند، از جمله «بزرگداشت پری زنگنه»، «بزرگداشت فرهاد» و «بزرگداشت حافظ».

آگهی

در رابطه با کنسرت بزرگ ایشان در جشنواره نوروزی تیرگان امسال گفتگویی با این دو هنرمند داشتیم که مشروح آن را در زیر ملاحظه می کنید:

روز نو، راز نی

کنسرت بزرگ «روز نو، راز نی» در دو بخش با عناوین «خونه ایرونی» و «نی نوا» اجرا می شود.

«خونه ایرونی» گشت و گذاری است در کوچه باغهای موسیقی ایران اثر امیر رهبر.

امیر رهبر در کودکی با نواختن آکاردئون و تنبک با موسیقی آشنا شد. یادگیری پیانو را با آقای خاچاطوریان آغاز کرد و نزد دکتر حمید زاهدی و دکتر علیرضا مشایخی هارمونی را فرا گرفت. سولفژ و بنیاد موسیقی را نزد دکتر شریف لطفی و کنترپوان و هارمونی را نزد مهران روحانی آموخت. در کانادا او در عرصه های ساخت، تنظیم و اجرای موسیقی فعال بوده و با تعداد زیادی از موسیقیدانان ایرانی و غیر ایرانی همکاری کرده است. از جمله کارهای اخیر او آلبوم «به یاد رومی» برای گارو آلتینیان و آلبوم «گیلان» برای خانم شیلا نهرور می باشد.

عشق گلرخ امینیان به موسیقی و آواز به دوران کودکی او بازمی گردد و با فراگیری ویولن آغاز شد. یادگیری و پی جویی موسیقی همیشه بخش مهمی از زندگی او بوده است. قبل از آمدن به کانادا در تالار رودکی تهران به عنوان سوپرانو به فعالیت مشغول بوده و در کانادا ابتدا در رویال کنسرواتوار تورنتو سپس زیر نظر خانم نورما باروز خواننده معتبرهرا و استاد دانشگاه یورک در سیک کلاسیک به یادگیری آواز ادامه داده است. برای تکمیل تکنیکهای آواز علاقه خاصی به شعر و نوشتن دارد و از احیا کردن شعر و موسیقی در کنار هم لذت وافر می برد. او در سال 2015 به همراهی امیر رهبر شرکت غیر انتفاعی گذار فرهنگی 360 را پایه گذاری کردند که با موفقیت برنامه های متعددی را تولید و به اجرا در آوردند. در برنامه «آنسوی تاریکی» یادواره خانم پری زنگنه اجرای آثار ایشان را بر عهده داشتند.

امیر رهبر در مورد بخش اول می گوید:

«نامش هست خونه ایرونی، که حدود بیست و پنج - شش سال پیش نوشته شده (توسط امیر رهبر)، گذاری است از دستگاههای موسیقی ایرانی که این دستگاهها را به کمک موسیقی پاپ - کلاسیک به هم وصل می کند؛ در حقیقت دستگاههای موسیقی ایرانی را به علاقمندان معرفی می کند؛ یک خونه ایرونی را معرفی می کند که ضمن گردش در آن دستگاههای دشتی، اصفهان، چهارگاه، و ماهور معرفی می شوند.»

امیر رهبر اضافه می کند:

«خونه ایرونی» هشدار می دهد که دستگاههای موسیقی ایرانی در خطر است؛ و خواهش می کند که از آن مراقبت کنیم.

مدت زمان «خونه ابرونی» حدود 40 دقیقه است؛ دو خواننده آن را می خوانند و حدود 22 نفر ارکستر آن را تشکیل می دهند:

- شانزده نفر گروه سازهای زهی به رهبری سامان شاهی

- شش نفر گروه سازهای ایرانی

گروه زهی بخش های کلاسیک را می نوازند و گروه سازهای ایرانی بخش های سنتی را. «
دو هنرمند متبحر رشته آواز گلرخ امینیان و ابراهیم رهنما خوانندگان این کنسرت خواهند بود.

بیژن سپنجی

ابراهیم رهنما

سامان شاهی

سودابه بدیعی

زهرا شهبازی

رضا منبع چی

مهدی عابدینی

کامران امینیان

بامداد فتوحی

سیاوش صدر مهدوی

سایونا جکسون

درباره خونه ابرونی گلرخ امینیان چنین توضیح می دهد:

«من با شعر می خوانم که «من خونه ابرونی می خوام که در آن نوای دشتی باشه»، و ارکستر پلی می زند به گروه سازهای ایرانی، و این گروه قطعه ای در دشتی می نوازند؛ و شنونده در می یابد که این قطعه ای که مشابه آن را بارها شنیده در دستگاه دشتی است.

معروف ترین قطعات هر یک از این دستگاهها نواخته می شوند.»

امیر رهبر: «حدود 10 آهنگ سنتی در این اثر اجرا می شود.»

نی نوا

بعد از یک استراحت 20 دقیقه ای، بخش دوم کنسرت اجرا می شود که قطعه ای است به نام «نی نوا» نوشته شده برای نی و ارکستر توسط استاد حسین علیزاده.

روایت چرخه سرگشتگی و وصل انسان است با زبان موسیقی، رقص و فیلم.

امیر رهبر: «در خود نی نوا شاهکار استاد حسین علیزاده دو نی مختلف نواخته می شوند که بازگو کننده حالات درون انسانها هستند؛ کاری که ما کردیم این است که این دو نی را با انسان جایگزین کردیم، یعنی خود انسان جای خودش می خواند.

گلرخ امینیان و ابراهیم رهنما دو خواننده اثر هستند. وقتی من این ایده را با خانم امینیان در میان گذاشتم ایده جالبی روی آن گذاشتند به این ترتیب که کل اثر با یک داستان شروع می شود.»

گلرخ امینیان: «داستان نی نوا با داستان مثنوی شروع می شود.

این اثر در سالهای پر از التهاب و اضطراب انقلاب و جنگ آفریده شده تا قصه بیم و امید و فراز و فرودهای ما را روایت کند. در این اثر تضادهای درونی و بیرونی

«برداشتی از نی نوا»

نی با ظاهری ساده بیش از ۴۰۰۰ سال است که نواخته می شود و با ۶ منفذ بر بدنه آن، ازدم نوازنده خود جان گرفته و به سخن می آید. که این همان داستان کالبد خاکی آدمی است که از نفس جان جانان به رقص آمده است. داستان ما روایت سفرمان از آفرینش تا وصل است که در این اجرا با صدای انسان، تصاویر و رقص، در بستر هارمونی های زیبای حسین علیزاده، بیان می شود. سرآغاز این روایت برگرفته از مثنوی مولانا است. نی از نیستان بریده شده و جدا از ذات و اصل خویش برای اولین بار ماهیت فردی خود را درک می کند. این ابتدای مسیر طولانی و پر نشیب و فراز از تضادها، خود محوری، تکبر و حرص برای اوست که در نهایت به بدترین گونه خود به صورت جنگ درون و برون تجلی می یابد که اندوه و تأثر تنها ثمره آن است.

با اینحال از پس هر زمستان بهاری در پیش و از پس هر جنگ صلح و امید تولدی دیگر است. باشد تا آدمی با عشق و ادراک از این چرخه نافرجام هزاران ساله رهایی یابد و به اصل خویش و حقیقت عشق بپیوندد.

«خونه ی ایرونی» علاوه بر بیدار کردن حسی نوستالژیک خیر از جایگزینی ارزش های هویتی ما می دهد. این کار اگر چه به ظاهر فقط از موسیقی سخن می راند ولی اشاره به همه ی ارزش های فرهنگی ما دارد، ارزش هایی که اگر درست پاسداری نشوند به فراموشی سپرده می شوند و طلاک هویت و فرهنگمان با مس بیگانه قلب خواهد شد.

امیر رهبر با نگاهی یگانه ما را با خود به سفری در دستگامهای موسیقی ایرانی می برد. نواهایی آشنا که توسط

او برای ارکستر تنظیم شده و در قابی از خاطره به تصویر کشیده می شود. دریغ از آفتاب زندانی شده پشت جنگل آهن و سیمان، مهتاب خفه شده در دود، صفای حوض کاشی که به عکس یادگاری تبدیل شده و مهربانی گل های شمعدانی که بوی پلاستیک به خود گرفته اند

انسانها مطرح می شود. تضادهای درونی امید، هیجان، اضطراب، ترس؛ و تضادهای بیرونی مثل جنگ، جنگ بین ملتها، که بالاخره تمام می شود. و نوبت عزاداری می شود، و بعد صلح و آرامش، و سپس این سیکل تکرار می شود.

اما پیام این اثر آن است که کی می شود که این دور تسلسل به آخر برسد و به وحدت برسیم و شاهد صلح و آرامش دائمی باشیم. و این تنها با عشق اتفاق می افتد و با آگاهی. حال کل این داستان، دقیقه به دقیقه، در قطعه 30 دقیقه ای نی نوا طراحی شده و بیان می شود.»

Saman Shahi – Conductor

Ebrahim Rahnama – Traditional singer

Bijan Sepanji – Concert Master

Kamran Aminian – Visual Media

Siona Jackson – Choreographer

Mehdi Abedini – Bass Setar

Soudabeh Badiei – Gheyckak

Bamdad Fotouhi – Tombak

Reza Manbachi – Tar

Zohreh Shahbazy – Daf

Siavash Sadr Mahdavi – Percussion

Orchestra:

Violin Master: Bijan sepanji

Violins: Yeganeh Sotoudehnia, Saba Yousefi, Alice Hong, Leo Jarmain, Sina FallahS, Soudabeh Badiei

Violas: Nikray Kowsar, Wanes Moubayed, Kousha Nakhaei

Cellos: Alice Kim, Brenton Chan, Evan Lamberton

Contrabasses: Tim FitzGerald, Karen Kabiri

Dancers: Onija Bennett, Emilio Colalillo, Kim O'Neill, Nicola Pantin

Sound supervisor: Reza Moghaddas

Décor: Yousef Kashefifar